

Скарбничка

№7 (38) липень 2013

Дитяча газета

Важнее победы

- Ночь в шалаше 2
- Пригоди шукачів 4
- Цена улыбки 5
- А чи знаєте ви? 7
- Морские звезды 8
- Веселый English 9
- Завжди радійте! 11

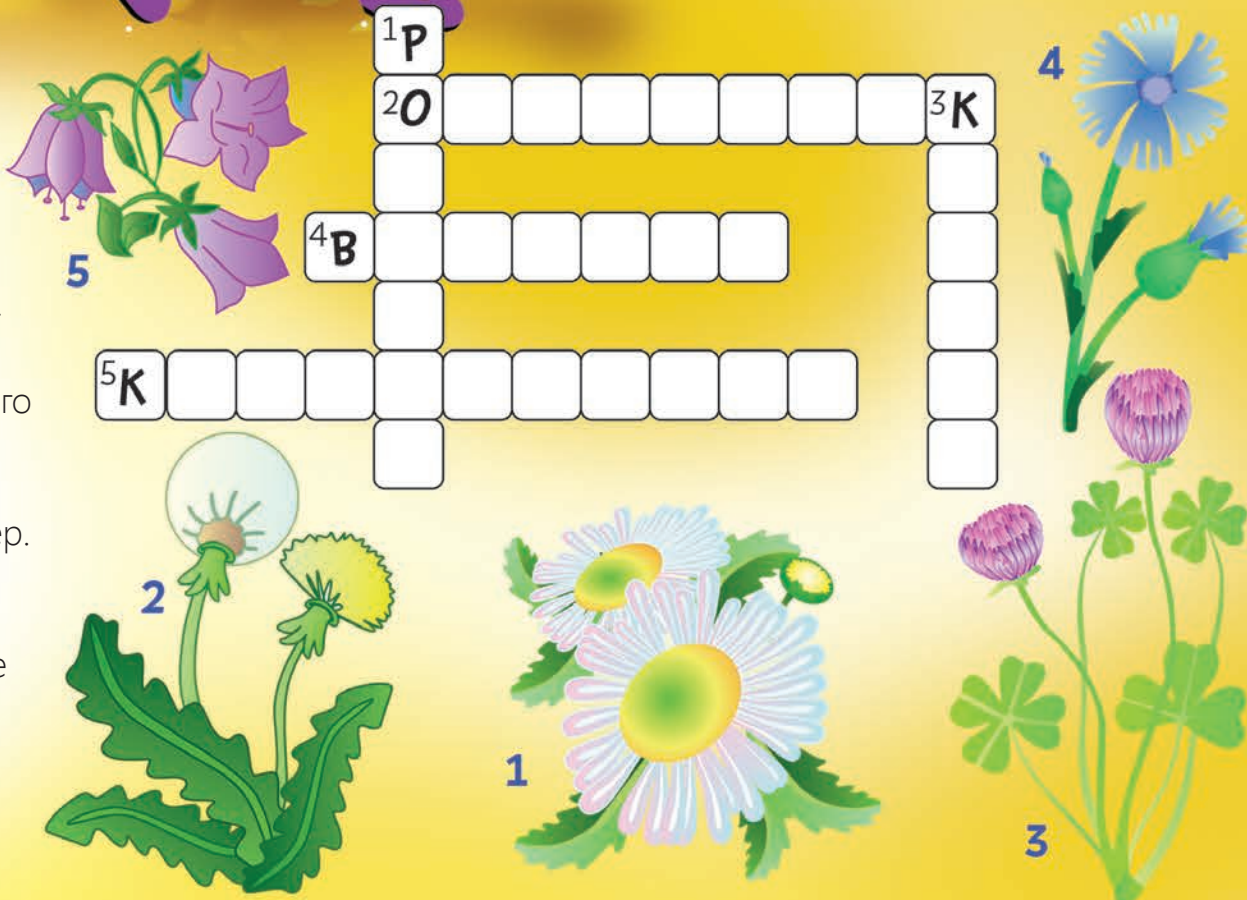
Кроссворд «Полевые цветы»

Для Алеши забег начался удачно: он уверенно держался вторым. До финиша было уже недалеко, как в друг он, оглянувшись назад, заметил, что у паренька, бежавшего за ним следом, соскочила с ноги обувь. Алеша остановился, чтобы помочь товарищу обуться. А тот, между тем, рванул вперед и обогнал Алешу, отняв у него призовое место. Алеша чуть не плакал. А папа, который все это видел, сказал:

– Я думаю, сынок, ты – настоящий лидер.

– Но я пришел только четвертым! – всхлипнул Алеша.

– Ты поставил помощь товарищу выше победы в спорте. Уметь творить добро, не думая о себе, – это самая высокая победа, какую только может одержать человек, – сказал папа. – Я горжусь тобой, сын!

Про сіру курочку,
чорне курчатко
і зниклого
черв'ячка

Так может только
настоящий
друг!

Ведмежа послуга

Ночь в шалаше

Андрюша этим летом вместе с дедушкой отправился на сенокос далеко от села. Ах, как здесь ему нравится! Сено пахнет просто восхитительно. Воду они набирают из лесного родника – лес отсюда не так далеко. А картошку пекут в золе костра. Но самое интересное – это ночлег! Потому что ночуют они с дедушкой тут же, в шалаше! Андрюша никогда еще не видел таких ярких звезд на небе, как тут. Сверчки так громко стрекочут! И кажется, что их песни наполняют весь мир! Но главное, когда они сидят перед сном у костра, прежде чем его залить водой, дедушка рассказывает ему замечательные рассказы.

– Хочешь, я расскажу тебе о том, как появилась наша земля? – спросил дедушка Андрюшу как-то вечером у костра.

– Конечно, дедушка, расскажи. А откуда ты об этом знаешь? В школе научили?

– Да нет! Сам прочитал. Так вот, слушай.

И дедушка рассказал Андрюше о том, как однажды Бог сотворил мир. Прежде чем создать человека, Творец приготовил все для его счастливой и радостной жизни. Он сотворил земной шар, который вначале был совершенно пустым, полностью покрытым водой, его окружало темное космическое пространство. И вот Творец принялся приводить в порядок будущий дом для будущего человека. И на это у Него ушло всего лишь шесть дней. Бог – Всемогущий! Так, в первый день Он сказал: «Да будет свет». И сразу же землю

окружило сияние прекрасного света. Свет был действительно прекрасен – Сам Творец любовался им. На следующий день Бог сотворил воздушную оболочку вокруг нашей планеты, чтобы можно было дышать будущим живым существам на земле. А в третий день по слову Творца вся вода с земли собралась в моря, появилась суша. А на суше выросли деревья, трава, цветы и кустарники. И так красиво стало на земле! Одни деревья цвели, на других уже были зрелые ароматные плоды. Но четвертый день стал особенно ярким, потому что к первоначальному свету добавился еще свет солнышка, а ночью засияла луна и засверкали звезды на небе!

– Представляю, как обрадовались все звери и птицы, что солнышко появилось, – неожиданно прокомментировал Андрюша.

Дедушка улыбнулся.

– Ты что, внучок, задремал немного?

– Нет, что ты! – возразил Андрей.

– Так ведь ни птичек, ни зверюшек еще не было на земле! – продолжал дедушка. – Я вот только собрался тебе рассказать о том, что Творец в пятый день сотворил птиц, а также рыб и других всевозможных обитателей морей и рек.

– Ой, а я и забыл, что их еще не существовало. А животные? Ты не забыл про животных, дедушка?

– Нет, не забыл. Бог сотворил их в шестой день.

– Представляю, как стало ве-

село на земле! Ведь до этого вся земля была пустой и тихой. Ведь растения не издают никаких звуков! – рассуждал мальчик.

– Да, согласен с тобой, – поддержал его дедушка. Но сотворение самого главного обитателя Земли Бог оставил на самый конец, когда для его жизни все было уже готово. Теперь Бог действовал особенным образом. Если раньше он только произносил слово, и все появлялось на земле, то теперь Он склонился над землей и вылепил из нее человека.

– Представляю, как Богу было интересно это делать! Я сам очень люблю лепить из пластилина, – снова прокомментировал дедушкины слова Андрюша.

– Но твои фигурки так и остаются пластилином. А Бог вдохнул в сотворенную фигуру Свое дыхание, и человек ожил. Творец назвал человека Адамом. Он также создал для Адама прекрасную жену. Знаешь как? Он навел на Адама сон, взял одно из его ребер и создал женщину из этого ребра. Адам сразу же влюбился в нее и назвал ее Евой. Адам и Ева – это прародители каждого человека. И нас с тобой, мой хороший!

– И где это ты все прочитал, дедушка? – спросил Андрюша.

– В Библии, – ответил дедушка. – Есть такая замечательная книга!

МАЛЕНЬКИЙ ДРУЖЕ

Маленький друже, не журися,
Коли з тобою обійшлись
несправедливо,
Зле забудь. Ти на коліна
лиш схилися,
В молитві до Христа звернися,
Своїх ти кривдників прости,
За них ти Господа проси,
Щоб Він їм дав серця любові.
Тоді ти й сам будеш любити
Все те, що наш Господь створив.

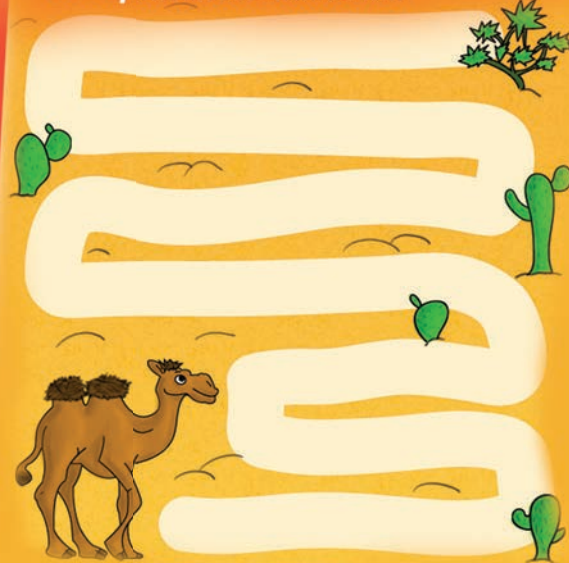
Роман Буковський

Какой из квадратных фрагментов является частью грузовичка с песком?

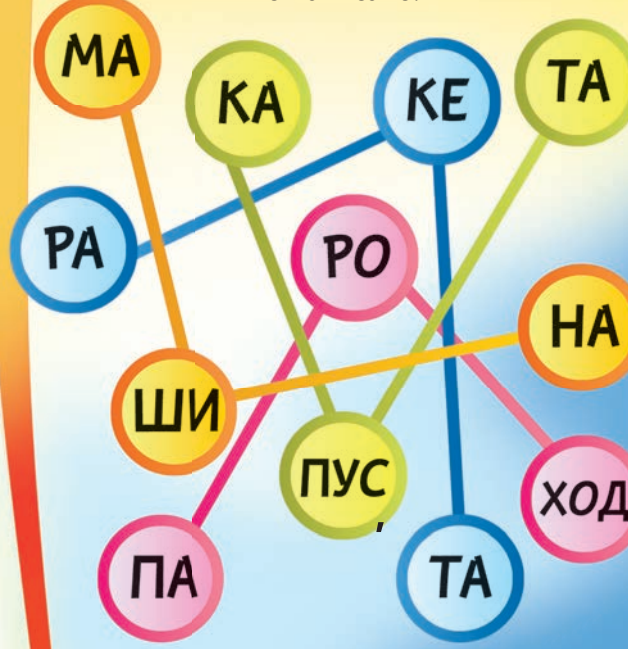
Верблюд

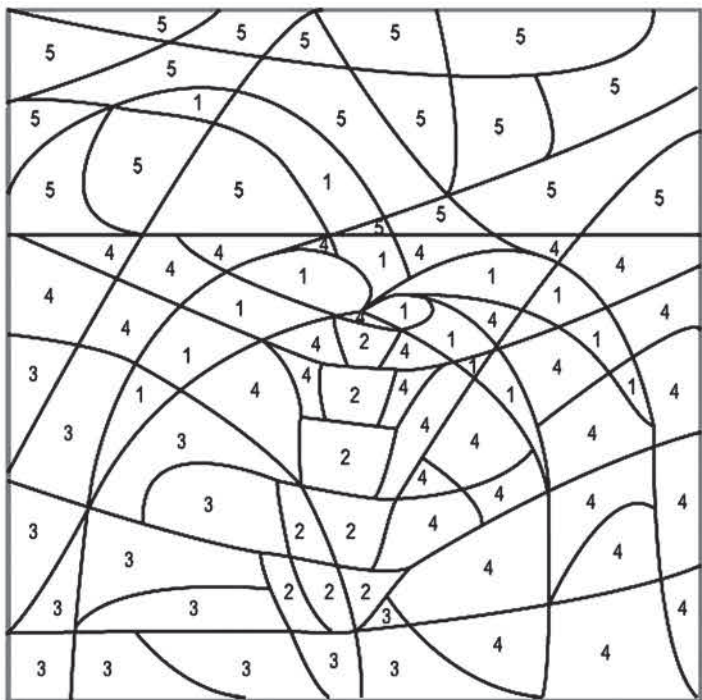
Помоги верблюду добраться до верблюжьей колочки.

Слова

Прочитай по слогам то, что написано.

Раскрась с помощью цифр

■ 1 – зелений	■ 4 – синий
■ 2 – коричневый	■ 5 – голубой
■ 3 – желтый	

Загадки

*С хозиаином дружит,
Дом сторожит,
Живет под крылечком,
А хвост – колечком.*

*Маленький, беленький,
По лесочку прыг-прыг!
По снежочку тык-тык!*

Математика

**Определи, какие числа пропущены.
Впиши их в клеточки.**

1, 2, 3, 5, 6, 7

5, 6, 8, 9, 10, 11

3, 4, 5, 6, 8, 9

Про сіру курочку, чорне курчатко і зниклого черв'ячка

Жила в одному дворі сіра курочка, і було в неї п'ятеро курчаток.

Цього ранку мама курочка знайшла шість черв'ячків. Вона принесла їх до гніздечка, в якому ще солодко позіхали її дітки. Побачивши маму, курчатка кинулися їй назустріч.

– Мамо, мамо! – пищали вони тоненькими голосочками. – Ми такі голодні. Пі – пі – пі!

– Ко – ко – ко, дітки! – закричала сіра курочка. – Швидше протирайте оченята і дзьобики, чепуріться, готуйтеся до сніданку.

Курчата заметушилися, почали старанно розправляти ніжний пушок, тріпати малюсінкими крильцями і старанно чистити об травичку дзьобики. Маленькому песику так сподобалося, як чепурилися курчатка, що він і сам почав старанно облизувати лапки, позирючи на порожню миску. Він теж чекав сніданку.

– Му-у-у! – привіталася з курчатками корова, йдучи на пасовище.

– Ме-є-є! – привіталася коза.

– Хрю-хрю-хрю! – закричали поросятка.

– Пі-пі-пі! – відповідали всім причепурені курчатка.

Починався звичайний ранок. Сіра курочка покляла перед кожним із курчаток по черв'ячку. Найменшого вона залишила собі. Курчатка поспішали, дуже вже хотілося їм поласувати маминими гостинцями. А най-

більше не терпілося чорненькому з білими цяточками. Воно швидше за всіх схопило свого черв'ячка, вмиць його проковтнуло і побігло наздоганяти барвистого метелика. Аж тут воно раптом помітило черв'ячка, що лежав біля мами-курочки. Не вагаючись, курчатко і його вхопило в дзьобик.

А мама сіра курочка зовсім забула про сніданок. Вона дуже раділа, що в неї ростуть такі гарненькі, пухнасті і веселі дітки, була задоволена, що курчатка мають добрий апетит. Адже це означало, що вони здорові і швидко підростатимуть. Курчатка поснідали і почали бігати одне за одним. Тільки найменше жовтеньке підійшло до мами і тихенько запитало:

– Пі-пі-пі! Матусю, а ти теж уже поснідала?

Сіра курочка хотіла відповісти: «Ко-ко-ко. Зараз поснідаю.» Але тільки тепер помітила, що її черв'ячок кудись зник. Вона подивилася навколо, але черв'ячка ніде не було. Курчатка позбігалися і почали його шукати. Тільки чорненьке з білими цяточками стояло осторонь, схиливши до землі голівку. Йому було соромно. Курчатка обнишпорили всі куточки подвір'я, зазирали під корито з водою, порозгрібали лапками всю землю. Вони шукали черв'яка навіть у песиковій будці, але так і не знайшли.

– А може, хтось його з'їв? – раптом вигукнуло найменше курчатко.

– Це, мабуть, песик! – закричало друге. – Він якраз повз проходив!

– А може, його з'їла коза? – запитало третє.

– Чи корова?

– Ні, ні, ні! Мабуть, його з'їли поросятка, коли рили своїми рийками землю! – запищало четверте курчатко.

– Ко-ко-ко, – закричала сіра курочка, – ні песик, ні корова, ні коза не їдять черв'ячків.

– Ми теж не їмо, – скриджено захрюкали поросятка.

– Тоді хто ж це зробив?

Жовтенькі курчатка спантеличено дивилися одне на одного.

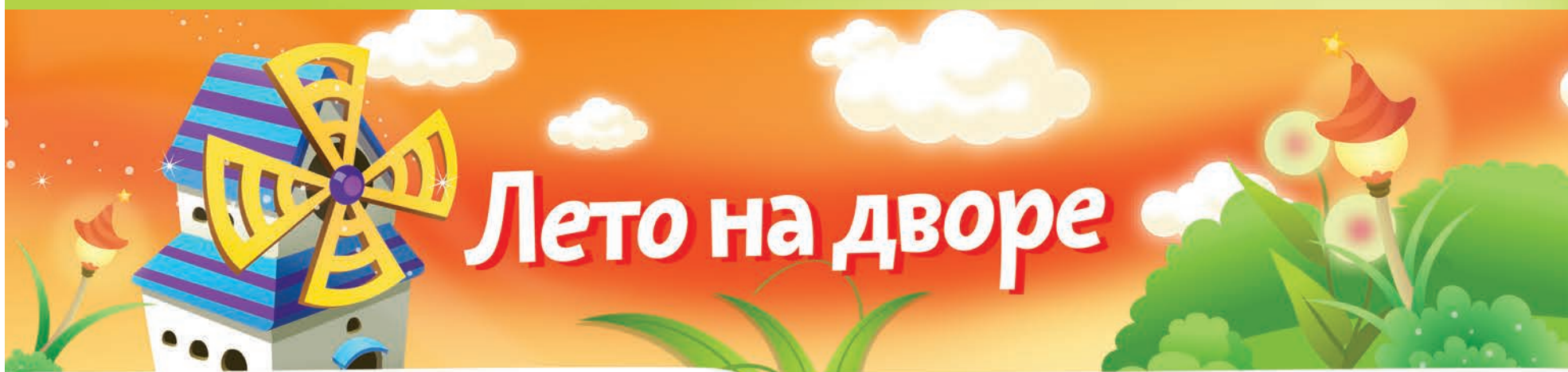
– Це не я! Пі-пі-пі! Це не я! – в один голос запищали вони.

Чорненьке курчатко стояло і вагалось, зізнатися в скоєному, чи ні. Все одно ж ніхто не бачив, як воно з'їло черв'ячка! Але, побачивши, як сперечаються всі курчатка, як стурбувалася мама курочка, відчувши взаємну підозру серед мешканців подвір'я, чорне курчатко, заплющивши очі, глибоко зітхнуло, несміливим кроком воно підійшло до мами і ледь чутно пропищало:

– Пі-пі-пі... Вибач, матусю... Це я. Я ненавмисно. Мені дуже соромно. Вибач мені.

– Це ж був мамин черв'ячок, – обурилося жовте курчатко.

– Не сваріть його – сказала мама курочка, – чорне курчатко вчинило так ненавмисно. Воно все зрозуміло і вибачилося. А зараз ми всі разом підемо на город і ще пошукаємо черв'ячків.

Задание 1

Разрисуй бабочку

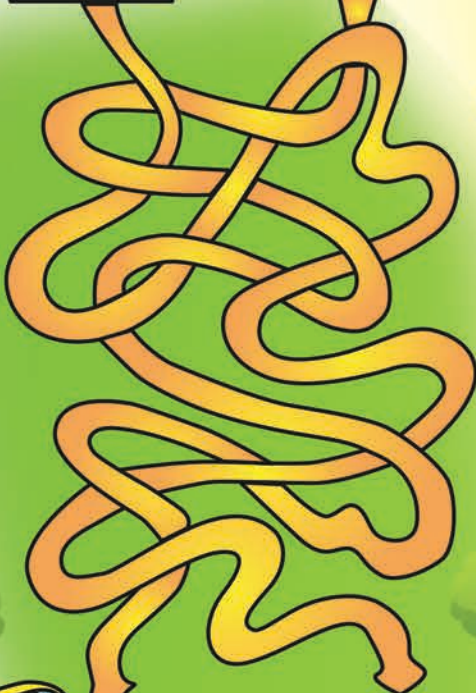
Задание 2

Раскрась летний рисунок

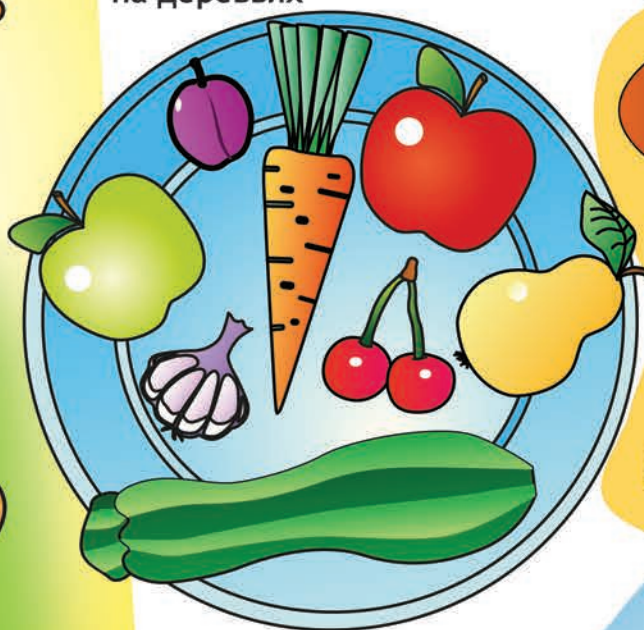
Задание 3

Помоги машинам найти свой гараж

Задание 4

Обведи все, что растет на деревьях

Задание 5

Какие вещи носят летом?

Задание 6

Ежик варит борщ, а зайчик — сладкий компот. Подскажи им (покажи стрелками), из чего приготовить эти блюда.

Артур Максвелл

Цена улыбки

Сколько стоит улыбка? Доллар? Двадцать пять? Или сто?

Это нечто очень ценное, не правда ли? Да, это так. Но, думаю, невозможно определить цену улыбки. Любая попытка сделать это лишь умаляет ее значимость. Очень часто улыбка представляет собой огромную ценность.

Много лет тому назад в одном из бедных районов Нью-Йорка жила маленькая девочка по имени Анна. Ей было одиннадцать лет, и ее милое личико постоянно светилось улыбкой и дарило радость опечаленным людям, встречавшимся с ней на улице.

Однажды Анна пошла в расположенную неподалеку церковь на детскую программу. Она уже несколько раз бывала там, но на этот раз она сама принимала участие в выступлении. Вы можете представить себе, как Анна радовалась этому. Случилось так, что среди слушателей в тот вечер был очень известный доктор, один из прихожан этой церкви. Чувствовал ли он себя одиноким и было ли ему грустно в этот день, никто не может сказать. Но почему-то, когда он смотрел на милое личико Анны, ему было очень хорошо. И тут она взглянула на него и улыбнулась ему. Доктору казалось, что такого милого, приветливого взгляда ему еще никогда не приходилось видеть. Покидая церковь, он чувствовал себя самым счастливым человеком.

И он не мог забыть эту улыбку. Она сопровождала его каждый день до самой смерти.

Когда судебный исполнитель прочитал завещание доктора, то был крайне изумлен, узнав, кому он завещает все свои деньги. А доктор был очень богатым человеком и не имел родственников. Он не завещал деньги какой-то

миссии или больнице. Там было написано следующее: «Тому, кто подарил мне счастье и радость на всю мою жизнь».

В документе стояло имя Анны, той маленькой девочки, которая улыбнулась ему в церкви двадцать лет тому назад. Он завещал ей пятьдесят тысяч долларов.

Я представляю себе, как вы говорите: «Моя улыбка стоит еще дороже!» Да, это так. Но ее ценность измеряется не деньгами.

Подумайте, какое счастье и радость она приносит маме и папе! Ваша улыбка помогает им, облегчает их бремя и продлевает им жизнь. Разве это не ценность?

— Улыбка приносит в семью уверенность и спокойствие, колеса домашнему очагу возвращаются спокойно и ровно, в то время как хмурое, сердитое лицо подобно песку и гравиям на дороге — создает препятствия и затрудняет движение.

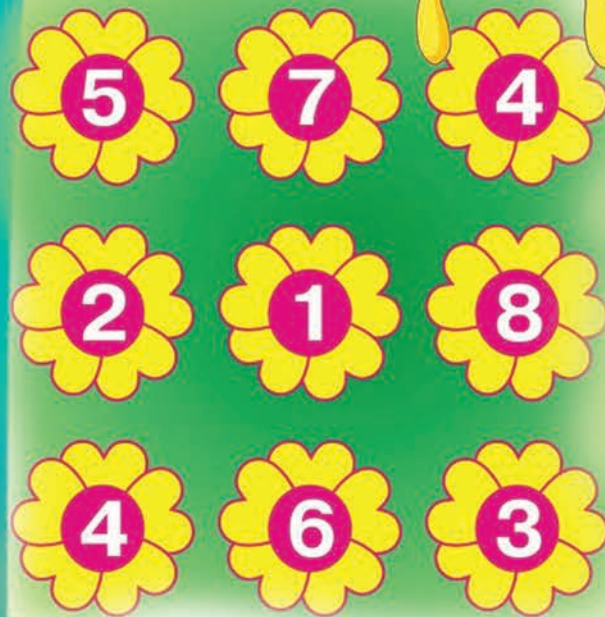
Конечно, все любят тех девочек и мальчиков, которые улыбаются даже тогда, когда не все хорошо, когда другие дети раздражают их или обижают во время игры. Такая улыбка гораздо дороже денег.

Представьте себе, что вы однажды улыбнулись тому, кто был опечален и разочарован. Какова цена этой улыбки? Вы можете не знать этого, но для такого человека она может иметь очень большое значение. Сегодня вокруг нас немало людей, для которых снова воскресает надежда от подаренной им улыбки.

Хочется ли вам узнать, как много доброго вы можете совершить своей улыбкой? Взамен вы обретете радость и бесконечное счастье.

Пчелка

Помоги пчелке собрать 20 граммов пыльцы. Укажи, на каких цветках ей совершить посадку.

Ледача подушка

Какой котенок играет с клубком? Раскрась.

Маленькій Яринці треба рано-рано вставати, щоб до школи йти, а не хочеться, ой, як не хочеться! Увечері запитує Яринка в дідуся:

— Дідусю, чому вранці вставати не хочеться? Навчіть мене, дідусю, спати так, щоб хотілося вставати і йти до школи.

— Це подушка в тебе ледача, — відповів дідусь.

— А що ж їй зробити, щоб не була ледачою?

— Знаю я таємницю, — пошепки сказав дідусь. — Ото саме тоді, як вставати не хочеться, візьми подушку, винеси на свіже повітря, добре вибий її кулачками — вона й не буде ледачою.

— Справді? — зраділа Яринка. — Я завтра так і зроблю.

Ще дуже рано, а треба збиратися до школи. Не хочеться вставати Яринці, але ж треба нарешті подушку провчити, лінощі з неї вибити!

Схопилася Яринка, швиденько одяглася, взяла подушку, винесла на подвір'я, поклала на лавку — та кулачками її, кулачками.

Повернулася до хати, поклала подушку на ліжку — та й умиватися. А дідусь у вуса усміхається.

Так может только настоящий друг!

Ребята, привет! Мне не терпится поделиться с вами своей радостью: сегодня я встретила в одном дворе девочку, которая обладает замечательной жемчужиной настоящей дружбы! Я познакомилась с ней, ее зовут Светлана. Но сначала я расскажу о стихотворении, которое давно уже читала, но оно запомнилось мне навсегда. В этом стихотворении говорится о двух мальчиках, которым отцы купили по велосипеду. И они, не спеша к обеду, гоняли на этих велосипедах по двору. А за ними, крича от радости, бегала их соседка-подружка. У нее велосипеда не было, но она искренне радовалась за мальчишек, ведь у них сегодня праздник: новые велосипеды! Мне так это запомнилось: автор стихотворения написал об этой девочке, что чужая радость была для нее, как своя.

Честно сказать, я давно мечтала увидеть такую картину в реальной жизни. Но видела совсем другое. Если кому-то покупали велосипед во дворе, друзья сразу же выстраивались в очередь: дай покататься. А еще частенько начинали спорить друг с другом, или, что еще хуже, завидовать хозяину нового велосипеда.

Но сегодня я была просто счастлива увидеть чудесную картину наяву. Светлана с восторгом бегала по двору за Славиком и Димой, которым сегодня действительно купили новенькие блестящие велосипеды. Когда я подозвала ее к себе и спросила,

чему она так радуется, девочка с удивлением посмотрела на меня и уверенно ответила:

— Так ведь моим друзьям сегодня купили велосипеды! Как же мне не радоваться?!

Тогда я, познакомившись с ней и спросив имена ее друзей, задала ей еще один вопрос:

— Светлана, а почему бы тебе не попросить у ребят покататься на их велосипедах?

И знаете, что она мне ответила?

— А они меня уже катали на своих велосипедах. Я не просила, они сами предложили мне покататься еще до того, как начали свои гонки.

Я удивилась еще больше. К сожалению, такое очень редко бывает. Мне даже захотелось познакомиться с семьями этих детей и узнать, в чем секрет такой крепкой, настоящей их дружбы. Но мне нужно было спешить. И я сразу же решила, что обязательно напишу о своей удивительной находке вам, мои дорогие друзья— читатели. Может быть, и вам захочется взять пример с этих ребят, чтобы научиться радоваться за других, как будто за себя! А также делиться своими подарками так, как это сделали сегодня удивительные ребята Славик и Дима — соседи и друзья удивительной девочки Светланы. Так могут поступать только настоящие друзья.

**Ваша
Дружба Дружбозна**

Соедини
точки
и раскрась

Задачка про гусей

8 гусей плавали на пруду. 2 гуся выбрались на берег. Сколько осталось на воде?

Борщ варят в ...
Чай пьют из ...
Хлеб режут ...
Суп едят ...

Почитай
зашифрованные
слова.

щ

щав

тр

кач

Найжаркіші місця на Землі:

Каліфорнія, Сахара, Аравія, Іран, Середня Азія. У долині Смерті (США, Каліфорнія) **10 липня 1913** року температура була плюс 56,7 градуса, а в Тріполі (Північна Африка) **13 вересня 1922** року було плюс 58 градусів.

Найхолодніші місця на Землі:

Гренландія, північний схід Азії та Антарктида. Середня температура січня у Верхоянську (Східний Сибір) – 55,5 градуса морозу. 1892 року тут був мороз 69,8 градуса. 1958 року в Антарктиді було – 88,3 градуса.

Найсильніша на Землі істота

Ні, це не лев, і не тигр, і не слон, а жук-гойовик скарабей. Ця комаха підіймає й переносить на своїй спині вантаж, який у 850 разів перевищує масу її тіла.

Хто живе найдовше?

Дощовий черв'як живе до 10 років, **заєць** – також до 10, **жаба** – до 5, **річковий рак** – до 20 років.

Серед свійських тварин рекордсмен – **осел**. Він доживає до 50 років. **Коні й верблюди** живуть до 30 років, **корова** – до 25, **свиня** – до 20 років. А **собаки та кішки** – 15-20 років.

Мавпи, кити, тигри, ведмеді – до 40-45 років.

А **папуга** може прожити до 140 років. **Черепахи та крокодили** можуть прожити **300 років**.

Найкоротша тривалість життя

У дорослу комаху тля розвивається з яйця за 6 днів і живе ще 4–5 днів. Ще менше живуть поденки. Більшість із них, вибравшись із води, через день помирають.

Найзубатіша істота на світі – це слимак, він має 14 175 зубів.

Найвища у світі трава – бамбук, велетенська деревовидна рослина з могутнім багаторічним стеблом-соломиною. Буває, що висота його досягає понад 30 м, а товщина стебла – 30 см у діаметрі. Рекордним виявилось стебло бамбука, зрубаного в Індії 1904 року. Воно було завдовжки 37 метрів! За добу бамбук може вирости на 50–60 см.

Льодяні малинові кубики з м'ятою

Липень – спекотний місяць. Приємну прохолоду і гарний настрій принесуть льодяні малинові кубики з м'ятою.

І, що ще приємніше, приготувавши їх, ви, дорогі дітки, зможете запропонувати їх мамі, татові, братику, сестричці, бабусі, дідусеві і всім, хто прийде до вас у гості в спекотний день.

За допомогою старших зваріть наваристий малиновий компот (напри-

клад, півкілограма малини на 4-5 літрів води). Підсолодіть його (за потреби). Остудіть.

У форму для льоду залийте цей компот, додавши в кожен комірек форму по листочку м'яти. Поставте форму в морозильну камеру на кілька годин.

Такі кубики можна додавати не лише до води, але й до фруктового чаю, щоб його швидко остудити. Їх можна робити не лише з малини, а й з інших ягід, з м'ятного, липового чаю тощо.

Господарочка

Смачного!

Морские звезды

Страшная непогода разыгралась на море. Пронизывающий ледяной ветер поднимал гигантские волны, которые раз бивались о песчаный пляж со страшным грохотом. Вода ворочала тяжелея валуны с таким звуком, словно кто-то скреб по морскому дну стальными лемехами. Внезапно ветер стих, небо прояснилось, волны улеглись, превратив водяные горы в мирную синюю гладь. Но во что она превратила знаменитый Золотой берег. Море вернулось в свои границы, а на песке на десятки метров в ширину осталось грязное месиво из водорослей и морских обитателей – рыб, рачков, больших и маленьких моллюсков в разноцветных раковинах. Особенно много было морских звезд.

Тысячи и тысячи! Казалось, кто – то облил пляж красной краской. Звезды шевелили лучами – щупальцами, но не в силах были вернуться в родную стихию. Без воды они высыхали и медленно умирали.

Это необыкновенное явление привлекло большое количество людей со всех концов побережья. Приехало даже телевидение, чтобы снять красивое и страшное зрелище. Морские звезды лежали, уже не двигаясь. Люди смотрели, как умирают звезды, и никто ничего не предпринимал, чтобы их спасти. Да и что они могли поделать?

Один мальчик, который пришел на море вместе с папой, тоже смотрел на морских звезд. На глазах его были слезы. Не-

ожиданно ребенок высвободил свою ручку из руки отца, снял ботинки и носки и побежал на пляж. Он наклонился, поднял три небольшие морские звезды и побежал с ними к воде.

Потом снова вернулся, схватил следующих и снова отнес их в море. Он бегал так раз за разом, пока отец не окликнул сына с каменной набережной.

– Что ты делаешь, малыш?

– Возвращаю морских звезд в море. А то они все умрут здесь, на пляже, – ответил мальчик, продолжая свою работу.

– Но их здесь тысячи, ты же не можешь спасти всех. Их слишком много! – закричал мужчина. – Это происходит на сотнях других пляжей по всему побережью! Ты не можешь ничего изменить!

Мальчик улыбнулся, наклонился, чтобы взять следующую морскую звезду, и, бросая ее в воду, ответил:

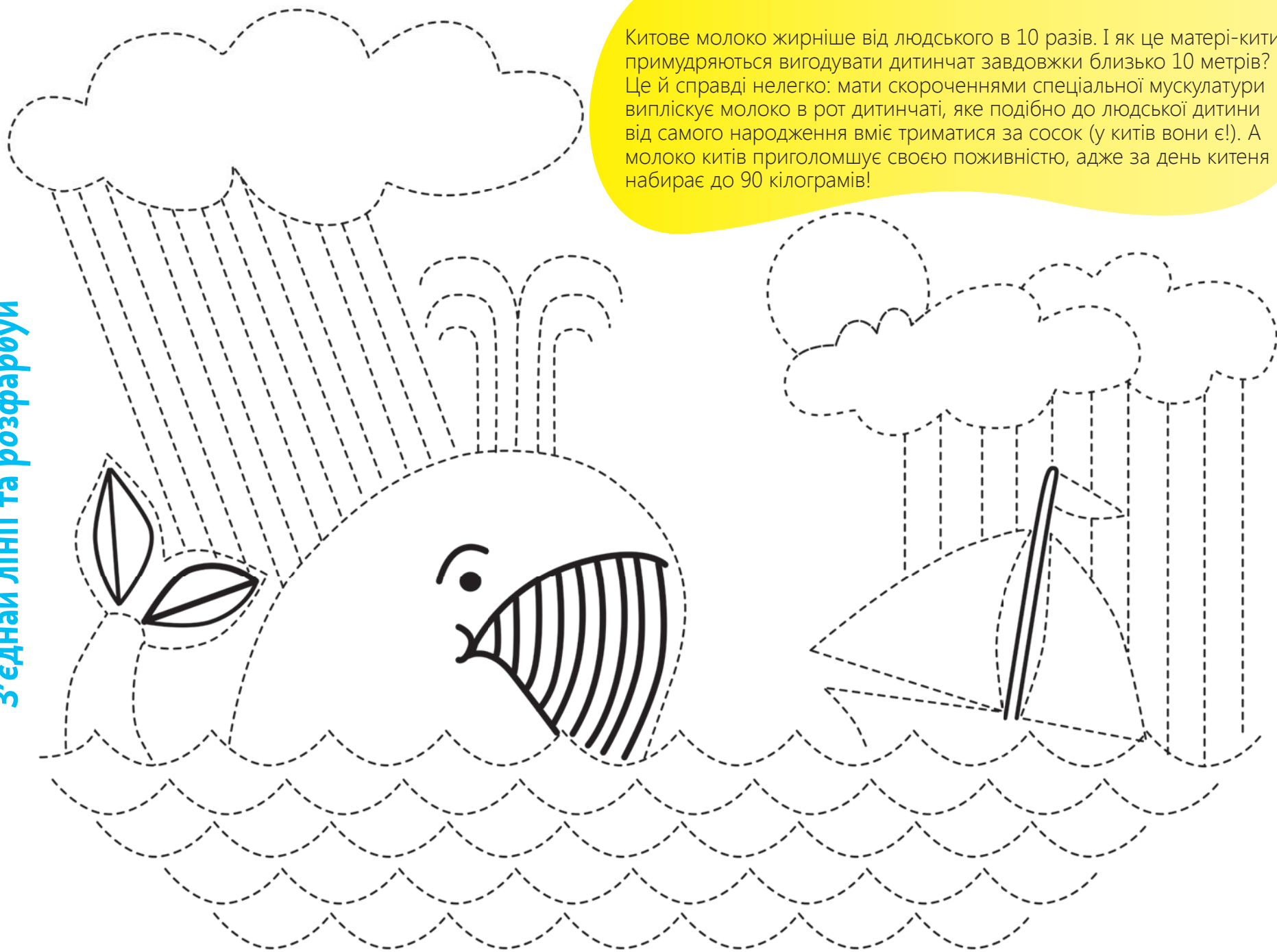
– Но здесь же я изменил.

Мужчина постоял в задумчивости минуту – другую, потом снял обувь, спустился на пляж и тоже принялся подбирать морских звезд и бросать их в море. Немного погодя к ним присоединились две девушки, потом еще пятьдесят человек. А вскоре сто, двести, тысяча человек принялись помогать морским звездам, перенося их в воду. Так были спасены почти все морские звезды, обреченные бурей на смерть.

Китове молоко жирніше від людського в 10 разів. І як це матері-кити примудряються вигодувати дитинчат завдовжки близько 10 метрів? Це й справді нелегко: мати скороченнями спеціальної мускулатури випліскує молоко в рот дитинчаті, яке подібно до людської дитини від самого народження вміє триматися за сосок (у китів вони є!). А молоко китів приголомшує своєю поживністю, адже за день китеня набирає до 90 кілограмів!

З'єднай лінії та розфарбуй

Task 1

Раскрась картинки
и запомни слова

Веселый English

Учим новые слова
Learn new words

a bird –
[э бёрд] –
птица

a house – [э хаус] –
дом

a chick – [э чик] –
цыпленок

a horse – [э хорс] –
лошадь

Task 2

Дополни предложение

This is a bird

This is a _____

This is a _____

This is a _____

Task 3

Прочитай

and _____

live in _____

Task 5

Разгадай
крестворд

Task 4

Запомни слова

a fish –
[э фиш] –
рыба

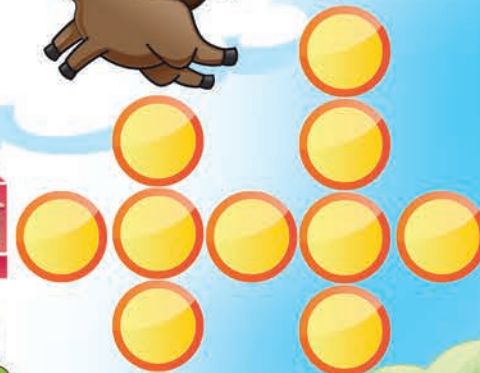
a table –
[э тэйбл] –
стол

a cow – [э кау] –
корова

a chair –
[э чэйр] –
стул

Ведмежа послуга

В одному лісі жили їжачок і білочка. Вони були великими друзями. Разом проводили багато часу. Їжачок пригощав білочку різними ласощами.

Та одного разу трапилося так, що вони посварилися. На самотній дикій груші, яка росла на узліссі, достигла велика груша. Друзі помітили і вирішили поласувати нею. Як же її дістати? Білочка швиденько стрибнула на гілочку, але груша не втрималася і зірвалася з гілочки. Тож руда ласунка не встигла підхопити її. Їжачок знизу помітив, куди падала грушка, і тому швиденько клубочком покотився в те місце, де вона впала.

Груша була така соковита і ароматна, що друзі не втрималися і посварилися через неї. Кожному хотілося її з'їсти, не поділившись із другом.

Довго вони сварилися, і ось їжачок каже:

— Ходімо до ведмеда, він нас розсудить.

Білочка погодилася. Довго вони розшукували його та нарешті знайшли в малиннику. Колишні друзі, перебиваючи один одного, розповіли про свою пригоду. Ведмідь їх уважно вислухав і сказав:

— Грушу я забираю собі.

Білочка з їжачком здивовано вигукнули:

— Чому?!

— Тому, що я найбільший лісовий мешканець, тому все, що знаходиться в цьому лісі, моє.

Так і ні з чим повернулися білочка з їжачком після сварки.

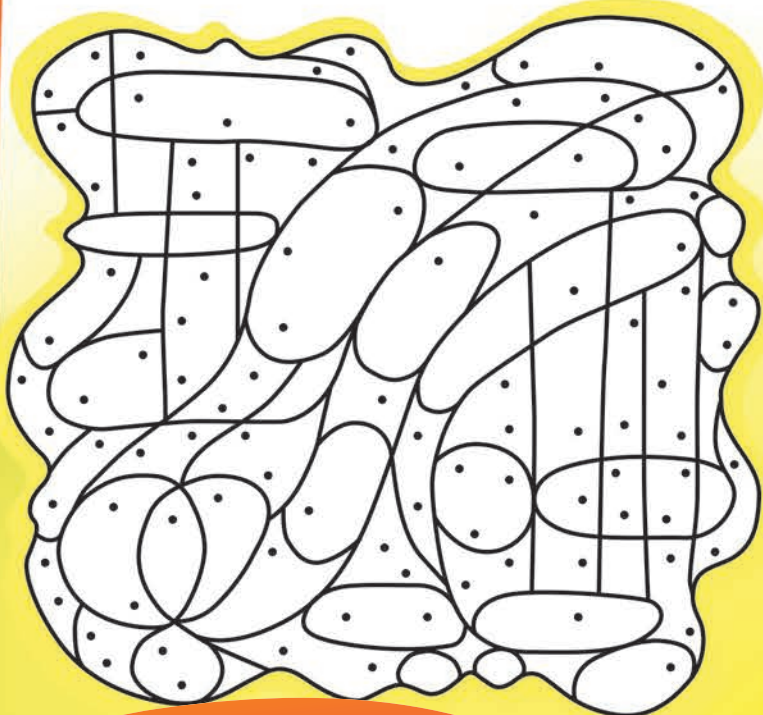
Отже, ніколи не сваріться, а добре подумайте і правильно розсудіть, щоб і з вами не трапилося такого, як із білочкою та їжачком.

**Записав та упорядкував
Микола Зінчук**

Делаем аппликацию «Грибочки»

**Закрась участки, обозначенные одной точкой.
Назови букву, которая получилась.**

Утром бусы засверкали,
Всю траву собой заткали,
А пошли искать их днем,
Ищем, ищем — не найдем.

(Роса)

Жаркий, знойный, душный день,
Даже куры ищут тень.
Началась косьба хлебов,
Время ягод и грибов.
Дни его — вершина лета,
Что, скажи, за месяц это?

(Июль)

Лабіринт

Допоможи Рижіку пройти лабіринт.

Посмотри внимательно.
Какой буквы не хватает?

Обведи кружками группы по 6
звезд. Раскрась каждую группу
звезд разным цветом.

Найди отличия

Марія Власюк

Завжди радійте!

Мишко та Марійка – близнята. Та лише зовні вони схожі один на одного, а характери в них зовсім різні. Марійка – весела, життєрадісна щебетушка, а Мишко – вічно незадоволений буркун.

Ось і тепер, у такий спекотний літній день, вони, сховавшись у тіні розлогої липи, грають у свої ігри: Марійка – ляльками, а Мишко – машинками. Проте хлопчику, як завжди, швидко набридло гратися, і він почав бурчати:

– Ой, як спекотно! Хоч би одна хмаринка на небі! Хоч би одна краплинка дощу!

Наступного дня від самого ранку йшов дощ, та такий сильний, що навіть на вулицю не можна було вийти. Поснідавши, Марійка зручно вмоїлася у кріслі і почала читати свою улюблену книгу про Поліанну, а Мишко сів біля вікна і знову почав зітхати:

– Ой, який дощ! І що тепер робити? Ні на вулицю вийти, ні погуляти. Набридли вже канікули! І коли вже навчання розпочнеться, щоб не сидіти вдома?!

Марійка не витримала і, відірвавшись від книги, зауважила:

– Мишку, нещодавно ти зітхав і чекав, коли ж розпочнуться канікули, а вже хочеш до школи! Ще вчора ти хотів, щоб пішов дощ, а сьогодні вже й він тобі не подобається. Що б не сталося, ти все незадоволений!

– А чому ж тут радіти, коли дощ ллє як з відра і не відомо, коли закінчиться? – сумно продовжив Мишко.

– У кожній ситуації можна знайти, чому порадіти. Ось як Поліанна, про яку я читаю, вона навіть змогла радіти, коли їй на Різдво замість ляльки надіслали милиці!

– Милиці?! Та як цьому можна радіти?!

– А так! Вона раділа, що вони їй не знадобляться! – відповіла Марійка. – А пам'ятаєш, Мишку, як тато читав у Біблії, що тим, хто любить Бога, усе – на добро. Тому в кожній, навіть прикрій і неприємній ситуації, можна знайти щось позитивне.

Після обіду дощ ушух. Надворі було свіжо і дуже приємно. І дітки із задоволенням сіли на свої велосипеди, щоб покататися в парку. Але доріжки були ще надто мокрими, і раптом ... Марійка не справилася з керуванням на повороті і

впала на кам'яні плити. Мишко відразу підбіг до сестрички, підняв велосипед і допоміг Марійці встати.

– Як ти? Не дуже забилася? – співчутливо запитав він.

– Та ніби нічого, тільки сильно нога болить, – намагаючись не заплакати від сильного болю, відповіла Марійка.

Михайлик допоміг сестричці сісти на лавку, а сам побіг по допомогу.

Тато відвіз Марійку до лікарні, де їй наклали на ногу гіпс. Невесело сидіти вдома і спостерігати, як за вікном весело бігають і граються твої друзі. Михайлику було дуже шкода сестричку. Він приносив їй з бібліотеки книжки, допомагав підніматися. Мама навчила Марійку вишивати хрестиком, і вона вирішила, що поки їй знімуть гіпс, вона неодмінно вишиє гарну картинку з кицькою, яку їй купила бабуся.

– Бачиш, – згадавши їхню недавню розмову, сказав Мишко, – не завжди можна знайти, чому радіти. От зараз... ну що в тому доброго, що ти зламала ногу? Тільки місяць канікул пропало.

– Так, ти правий, бувають ситуації, коли дуже важко знайти, чому порадіти. Але я впевнена: у тому, що я зараз ношу цей гіпс, також є щось позитивне. Потрібно тільки подумати.

І ось нарешті настав цей день! Марійка повернулася з лікарні, і на її нозі вже не було незграбного гіпсу!

– Ну тепер, Марійко, можна і порадіти, що нарешті тобі зняли той гіпс!

– А ти знаєш, – відповіла Марійка, – я тепер знаю, що доброго було в тому, що цілий місяць моя нога була в гіпсі: перше – ось!

І Марійка вийняла картинку з веселою кицькою, вишиту хрестиком.

– Я її вишила за той час, доки моя нога була в гіпсі. Я навчилася вишивати хрестиком. По-друге, я тепер на власному досвіді знаю і щиро співчую тим, у кого хворі ноги, як от у нашого сусіда Миколки. А по-третє, я тепер, як ніколи раніше, розумію, яка це радість – мати здорові ноги і ходити, бігати, стрибати!

Мишко нічого не відповів, він тільки широко відкритими очима дивився на свою сестричку. Йому було про що подумати.

Малюнки читачів

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо, бажано друкованими літерами на зворотному боці).

Марта Шпак, 5 років

Олеся Слободянюк, 7 років

Естера Літвінчук, 8 років

Аня Грідасова, 12 років

Павло Фулей, 11 років

Анастасія Добра, 8 років

Ірина Федоришин, 8 років

Нова програма
В ПРЯМОМУ ЕФІРІ

"Помолитесь за мене"

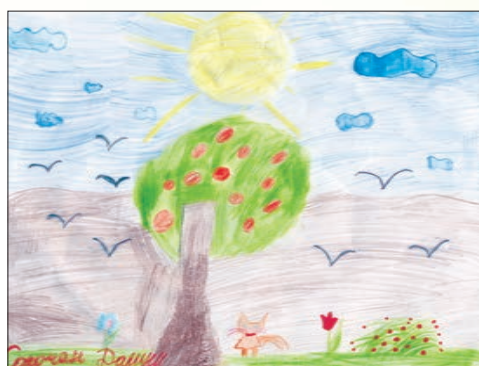
Вівторок, четвер
20:00

(повтор о 22:00 і наступного дня о 10:00 та 15:00)

Бог чує кожне дитя...

ТЕЛЕКАНАЛ "НАДІЯ"
ВАРТО ДИВИТИСЬ

 www.hope.ua

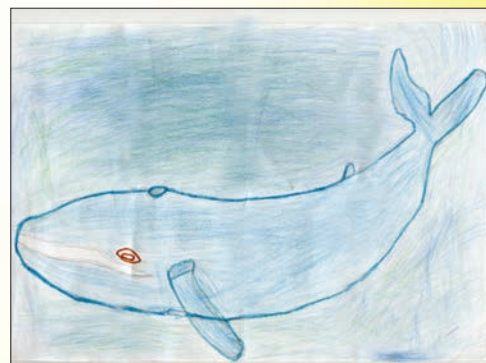
Дарина Сорочан

Олександр Березюк

Анатолій Мальярчук, 11 років

Микола Іванчук, 11 років

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво «Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68
(044) 428-84-38

Відповідальний за випуск: директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Юлія Смаль, Світлана Смаль
Над номером працювали: Марина Становкіна, Ольга Бокова
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.

www.lifesource.com.ua

В газеті використана
Гарнітура Девіда
© Студія АртЕм ЛІБІДОВА